

Arrest

nr. 231 444 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat F. ORAIBI loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2015 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 1 oktober 2015 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (het CGVS) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 oktober 2015 nam de gemachtigde de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Verzoekster stelde hiertegen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 163 569 van 7 maart 2016 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Bij arrest nr. 168 020 van 24 mei 2016 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de bijlage 13quinquies van 10 oktober 2015.

Op 3 mei 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2018 verklaarde de gemachtigde die aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Verzoekster diende hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad.

Op 23 oktober 2018 maakte verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van illegaal verblijf. Zij werd door de politie verhoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

Op 24 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K. L.

voornaam: P.

geboortedatum: [...]1975

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Turnhout op 24/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone van Turnhout en verklaart dat ze een vriend heeft die Pierre noemt en waar ze mee samenwoont. Betrokkene verklaart ook dat ze geen kinderen heeft in België maar dat haar kinderen in Congo verblijven (1 zoon en 4 dochters). Betrokkene verklaart dat haar 4 dochter (2x een tweeling) bij haar familie in Kishasa verblijven.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met de heer (...), van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer (...). Bovendien dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het rijksregister van de heer (...) blijkt dat hij sinds 03.02.2016 gehuwd is met een Nederlandse onderdane. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de heer (...) ondertussen een echtscheidingsprocedure heeft opgestart of dat hij ondertussen daadwerkelijk gescheiden is van zijn wettelijke echtgenote. Tot slot toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet vastgesteld worden.

Betrokkene verklaarde bovendien in haar asielaanvraag dat haar kinderen, haar broers en een zus nog in Congo, meer bepaald in Kinshasa, zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar kinderen, haar broers en zus niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar familie of kinderen zou kunnen verblijven.

Betrokkene heeft op 03/05/2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 14/06/2018. Deze beslissing is op 18/06/2018 aan betrokkene betekend. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone van Turnhout en verklaart dat dat zijn in het UZA een operatie heeft ondergaan aan de buik. Betrokkene verklaart dat ze geen medicatie neemt wegens geldgebrek. Betrokkene toont niet aan dat zij de verder verzorging of opvolging van haar operatie niet in haar land van herkomst kan verzorgen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/10/2015 (13qq) dat haar aangetekend betekend werd op 14/10/2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Turnhout op 24/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 14.10.2015 (bijlage 13qq van 10.10.2015). Betrokkene ontving vervolgens op 21.03.2016 per aangetekend een uitstel van 10 dagen toegekend om het grondgebied alsnog te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13qq werd op 24.05.2016 verworpen door de RW. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone Turnhout en verklaart dat ze sinds mei 2014 in België is.

Betrokkene verklaart dat ze naar België is gekomen omdat het in haar thuisland niet goed leven is. Betrokkene verklaart dat ze niet teruggekeerd is naar haar thuisland omdat ze na haar bevel om het grondgebied te verlaten advies heeft ingewonnen bij haar advocaat en ze hier gebleven is om haar beroepsprocedures af te wachten. De aangehaalde elementen (geen goed leven in Congo) werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 08/06/2015 . Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone van Turnhout en verklaart dat dat zijn in het UZA een operatie heeft ondergaan aan de buik. Betrokkene verklaart dat ze geen medicatie neemt wegens geldgebrek. Betrokkene toont niet aan dat zij de verder verzorging of opvolging van haar operatie niet in haar land van herkomst kan verzorgen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Op 24 oktober 2018 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod van twee jaar op (bijlage 13sexies).

Het betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : K. L.

voornaam : P.

geboortedatum : [...]1975

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Turnhout op 24/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 14.10.2015 (bijlage 13qq van 10.10.2015). Betrokkene ontving vervolgens op 21.03.2016 per aangetekend een uitstel van 10 dagen toegekend om het grondgebied alsnog te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13qq werd op 24.05.2016 verworpen door de RVV.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone van Turnhout en verklaart dat ze een vriend heeft die Pierre noemt en waar ze mee samenwoont. Betrokkene verklaart ook dat ze geen kinderen heeft in België maar dat haar kinderen in Congo verblijven (1 zoon en 4 dochters). Betrokkene verklaart dat haar 4 dochter (2x een tweeling) bij haar familie in Kishasa verblijven.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met de heer (...), van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer (...). Bovendien dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het rijksregister van de heer (...) blijkt dat hij sinds 03.02.2016 gehuwd is met een Nederlandse onderdane. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de heer (...) ondertussen een echtscheidingsprocedure heeft opgestart of dat hij ondertussen daadwerkelijk gescheiden is van zijn wettelijke echtgenote. Tot slot toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet vastgesteld worden.

Betrokkene verklaarde bovendien in haar asielaanvraag dat haar kinderen, haar broers en een zus nog in Congo, meer bepaald in Kinshasa, zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar kinderen, haar broers en zus niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar familie of kinderen zou kunnen verblijven.

Betrokkene heeft op 03/05/2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 14/06/2018. Deze beslissing is op 18/06/2018 aan betrokkene betekend. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt

Betrokkene werd gehoord op 24/10/2018 door de politiezone van Turnhout en verklaart dat dat zijn in het UZA een operatie heeft ondergaan aan de buik. Betrokkene verklaart dat ze geen medicatie neemt wegens geldgebrek. Betrokkene toont niet aan dat zij de verder verzorging of opvolging van haar operatie niet in haar land van herkomst kan verzorgen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De aanvraag tot humanitaire regularisatie die betrokkene indiende werd eveneens verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”

Op 24 oktober 2018 werd verzoekster door de centrumarts onderzocht die haar zowel geschikt verklaarde om in het centrum te verblijven als om te vliegen, aangezien zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Op 8 november 2018 diende verzoekster vanuit het gesloten centrum een verzoek in tot internationale bescherming in (bijlage 26quinuies).

Op 9 november 2018 werd de geplande repatriëring geannuleerd.

De gemachtigde nam diezelfde dag een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Bij arrest nr. 212 389 van 19 november 2018 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 1 juni 2018 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 28 februari 2019 verklaarde het CGVS de aanvraag van 8 november 2018 onontvankelijk op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 221 841 van 27 mei 2019 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 28 februari 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster gaat in haar eerste middel onder meer in op de rechtmatigheid van de vasthouding. Ze voert een schending aan van het motiveringsbeginsel en voert een betoog aangaande het weerhouden motief over het risico op onderduiken.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen gericht tegen de maatregel tot vrijheidsberoving (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding mét het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, art. 6 en art. 8 van het EVRM, geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Congo.

III 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van wat ze verklaart tijdens het verhoor bij de Politie. Zo ontbreken er bewijzen van haar relatie, de echtscheidingsprocedure van haar echtgenoot, haar ziekte, ...

Zij werd op dinsdag door de politie van Turnhout uit haar woning meegenomen. Haar partner staat op hetzelfde adres officieel ingeschreven.

Men kan dan ook niet stellen dat zij bewijzen dient voor te leggen van haar relatie gezien zij op het adres van haar partner werd opgepakt en meegenomen. Ook kan er van haar niet verwacht worden bewijzen van een relatie, haar ziekte enz. mee te nemen op het moment dat men haar oppakt en zo plotseling, zonder enige mogelijkheid om documenten ed. mee te nemen, wordt meegenomen door de politie.

Ook werd geen rekening gehouden met de lopende echtscheidingsprocedure van haar partner, reeds aangehaald in het beroep dat door verzoekster werd ingediend. Ook wordt hierover niets vermeld in de betwiste beslissing.

Om dit verzoekster te verwijten, is dan ook zeer onzorgvuldig.

Voor de bewijzen van de echtscheiding heeft zij trouwens haar advocaat nodig. Zij dient deze op te vragen bij de advocaat van haar partner. Verzoekster kan hierover niet vrij beschikken.

Het feit dat zij werd meegenomen vanuit de woning van haar partner, bewijst de relatie en de samenwoning.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Men kan niet stellen dat ze geen bewijzen voorlegt tijdens het verhoor bij de politie als ze door hen plots werd meegenomen.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn. Er wordt verzoekster meermaals verweten geen bewijzen te hebben voorgelegd, doch zij werd meegenomen vanuit haar woonst en daartoe de kans niet gekregen.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat verwerende partij deze motivering dan ook onterecht gebruikt om verzoekster huidig bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste

De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoekster vereist is.

De motivering is dus onvoldoende!

Er wordt gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken omdat zij aan een eerder bevel geen gevolg heeft gegeven.

Nochtans heeft de Politie te Tuinhout verzoekster opgepakt in het huis van haar partner. Verwerende partij is dan ook op de hoogte van de verblijfplaats van verzoekster.

De detentie van verzoekster is dan ook overbodig.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg fout, minstens niet afdoende motiveert waarom verzoekster vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

III.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekster heeft op 18.07.2018 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag.

Zij wenst deze procedure af te wachten. Indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zij de kans niet hebben om haar verhaal te doen en haar rechten te vrijwaren.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Zij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoekster gerepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling

van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt gesteld in de beslissing dat art. 8 van het EVRM niet kan worden vastgesteld: "ook het feit dat betrokkene samenwoont met de heer (...), van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer (...)."

Verzoeker werd dinsdag thuis meegenomen door de politie. Op dat moment was verzoekster gewoon thuis en dit samen met haar partner.

Indien het feit dat verzoekster bij hem thuis werd aangetroffen, onvoldoende bewijs van samenwonen zou zijn, had men haar de kans moeten geven om de bewijzen mee te nemen of voor te leggen.

Er kan niet verwacht worden dat verzoekster bewijzen voorlegt als ze plots door de politie van Turnhout werd opgepakt en de kans hiertoe niet gekregen heeft. Dit kan dan ook niet verweten worden.

Er wordt ook gemotiveerd dat hij nog steeds gehuwd is, doch de echtscheidingsprocedure werd reeds langer dan een jaar opgestart. Zijn relatie met verzoekster is ook de reden waarom deze procedure werd opgestart en waarom hij uit de echt wenst te scheiden.

Dient zij haar partner achter te laten om terug te keren naar haar land van herkomst?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, 'Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf', T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt: [...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhoudt met haar partner en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Congo en haar partner achterblijft in België?! Hij heeft een job als vrachtwagenchauffeur en kan zijn job niet opgeven om haar te volgen naar Congo.

Dat de beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in hun geheel onderzocht moeten worden.

III.4. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster heeft geen onderkomen meer in Congo en kan onmogelijk terugkeren.

Indien verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren zal naast een schending van art. 8 van het EVRM ook een schending plaatsvinden van het art. 3 van het EVRM.

Verzoekster is Congo ontvlucht onder meer uit schrik voor haar leven. Indien zij dient terug te keren is haar leven in gevaar!

Om dit niet te onderzoeken is onaanvaardbaar. Men baseert zich op een onderzoek gevoerd tijdens haar asielprocedure, doch dit betreft een andere procedure waardoor een recent en actueel onderzoek zich opdringt.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Het Belgische reisadvies stelt het volgende: "Een toename van gewelddadige aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit zowel de lokale bevolking als de ex-pat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen." (eigen onderlijning) –

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks dat verzoekster geen toerist is. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Momenteel is het zeer onrustig in Congo wat meerdere artikels ook aangeven.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dat dit op zijn minst dient te worden onderzocht.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "[...]."

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren."

In het eerste onderdeel van het eerste middel acht verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat niet met alle elementen van het dossier rekening is gehouden. Ze verwijst naar het motief in de eerste bestreden beslissing dat er geen bewijzen voorliggen van haar relatie, echtscheidingsprocedure van haar partner en haar ziekte. Verzoekster verklaart dat ze door de politie van Turnhout uit haar woning werd meegenomen en haar partner op hetzelfde adres staat ingeschreven. Verzoekster meent dan ook dat ze geen bewijzen van haar relatie moet voorleggen aangezien ze op het adres van haar Belgische partner werd meegenomen. Verzoekster stelt eveneens dat er van haar niet kan verwacht worden dat ze bewijzen van haar relatie en ziekte meeneemt op het moment dat ze wordt opgepakt door de politie. Verder wordt geen rekening gehouden met de lopende echtscheidingsprocedure van haar partner, die ze reeds in een eerder beroep heeft aangehaald. De bewijzen van de echtscheiding kan ze pas voorleggen na contact met de advocaat van haar partner.

Vervolgens licht verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht toe. Het is onredelijk te verwachten dat bewijzen worden voorgelegd als men wordt opgepakt door de politie, bovendien acht verzoekster de feiten niet correct beoordeeld. Verzoekster ziet eveneens een schending van het motiveringsbeginsel, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

In het tweede onderdeel van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces en op de rechten van verdediging waarborgt.

In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat ze bij haar partner werd opgepakt en dat ze de kans had moeten krijgen bewijzen mee te nemen of voor te leggen. Verder stelt verzoekster dat de echtscheidingsprocedure tussen haar partner en zijn echtgenote al reeds langer dan een jaar is opgestart en zij ook de reden is van die echtscheidingsprocedure. Verzoekster stelt dat het voor haar onmogelijk is om haar partner achter te laten en terug te keren naar haar herkomstland. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM en wijst op de noodzaak aan een billijke afweging tussen de belangen van de overheid en die van de vreemdeling. Ze is van mening dat haar belangen zwaarder doorwegen. Ze vormt immers geen gevaar voor de openbare orde en kan hinderpalen voorleggen die een terugkeer bemoeilijken. Daarbij verwijst verzoekster naar de job als vrachtwagenchauffeur van haar partner en kan die job niet opgeven om haar te volgen naar Congo. Daarom acht verzoekster de afweging niet op een grondige en evenwichtige wijze gedaan.

Tot slot voert verzoekster in een vierde onderdeel ook de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Ze stelt in Congo geen onderkomen meer te hebben en onmogelijk te kunnen terugkeren. Verzoekster wijst op levensgevaar voor haar indien ze moet terugkeren. Verzoekster vindt het niet afdoende dat de gemachtigde zich baseert op het onderzoek gevoerd in de internationale beschermingsprocedure en stelt dat dit een andere procedure was terwijl een recent en actueel onderzoek zich opdringt. Verzoekster wijst vervolgens op het reisadvies waarin wordt gewezen op gewelddadige aanvallen en overvallen zowel op de lokale bevolking als op expats in Lubumbashi en Kinshasa. Verzoekster meent dat haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden zodat uit het geheel van elementen blijkt dat ze onmogelijk kan terugkeren.

Tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoekster eveneens de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexes (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, art. 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Congo en gedurende 2 jaar de staten die het Schengenenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van wat ze verklaart tijdens het verhoor bij de Politie. Zo ontbreken er bewijzen van haar relatie, de echtscheidingsprocedure van haar echtgenoot, haar ziekte, ...

Zij werd op dinsdag door de politie van Turnhout uit haar woning meegenomen. Haar partner staat op hetzelfde adres officieel ingeschreven.

Men kan dan ook niet stellen dat zij bewijzen dient voor te leggen van haar relatie gezien zij op het adres van haar partner werd opgepakt en meegenomen. Ook kan er van haar niet verwacht worden bewijzen van een relatie, haar ziekte enz. mee te nemen op het moment dat men haar oppakt en zo plotseling, zonder enige mogelijkheid om documenten ed. mee te nemen, wordt meegenomen door de politie.

Ook werd geen rekening gehouden met de lopende echtscheidingsprocedure van haar partner, reeds aangehaald in het beroep dat door verzoekster werd ingediend. Ook wordt hierover niets vermeld in de betwiste beslissing.

Om dit verzoekster te verwijten, is dan ook zeer onzorgvuldig.

Voor de bewijzen van de echtscheiding heeft zij trouwens haar advocaat nodig. Zij dient deze op te vragen bij de advocaat van haar partner. Verzoekster kan hierover niet vrij beschikken.

Het feit dat zij werd meegenomen vanuit de woning van haar partner, bewijst de relatie en de samenwoning.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Men kan niet stellen dat ze geen bewijzen voorlegt tijdens het verhoor bij de politie als ze door hen plots werd meegenomen.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn. Er wordt verzoekster meermaals verweten geen bewijzen te hebben voorgelegd, doch zij werd meegenomen vanuit haar woonst en daartoe de kans niet gekregen.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat verwerende partij deze motivering dan ook onterecht gebruikt om verzoekster huidig bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiele motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 2 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Zij heeft in het verleden reeds een asielaanvraag ingediend die negatief werd afgesloten in 2016. Ze dienen dan ook recent de situatie te onderzoeken. Men kan zich niet enkel baseren op het onderzoek dat in het verleden werd uitgevoerd. Men levert nu een bevel af, alsook een inreisverbod.

Zij heeft ook duidelijk verklaard in België samen te wonen met haar partner, op het adres waar zij werd opgepakt door de Politie te Turnhout, en gaf ook eerder aan medische problemen te hebben waarvoor zij reeds in ZNA werd geopereerd.

Verzoekster heeft getracht haar verblijf in België te regulariseren. Zij diende een regularisatieaanvraag in. In deze procedure mocht zij reeds een negatieve beslissing ontvangen, doch zij had beroep aangetekend tegen de negatieve beslissing van haar aanvraag.

Indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst, zou deze procedure, net omwille van haar terugkeer, worden afgesloten zonder verder gevolg.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 2 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekster heeft op 18.07.2018 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag.

Zij wenst deze procedure af te wachten. Indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zij de kans niet hebben om haar verhaal te doen en haar rechten te vrijwaren.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Zij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoekster gerepatriëerd werd en zal de procedure "zonder voorwerp" worden afgesloten.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt gesteld in de beslissing dat art. 8 van het EVRM niet kan worden vastgesteld: "ook het feit dat betrokkene samenwoont met de heer (...), van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer (...)."

Verzoeker werd dinsdag thuis meegenomen door de politie. Op dat moment was verzoekster gewoon thuis en dit samen met haar partner.

Indien het feit dat verzoekster bij hem thuis werd aangetroffen, onvoldoende bewijs van samenwonen zou zijn, had men haar de kans moeten geven om de bewijzen mee te nemen of voor te leggen.

Er kan niet verwacht worden dat verzoekster bewijzen voorlegt als ze plots door de politie van Turnhout werd opgepakt en de kans hiertoe niet gekregen heeft. Dit kan dan ook niet verweten worden.

Er wordt ook gemotiveerd dat hij nog steeds gehuwd is, doch de echtscheidingsprocedure werd reeds langer dan een jaar opgestart. Zijn relatie met verzoekster is ook de reden waarom deze procedure werd opgestart en waarom hij uit de echt wenst te scheiden.

Dient zij haar partner achter te laten om terug te keren naar haar land van herkomst?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, 'Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf', T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd 2006, 403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of

vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhoudt met haar partner en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Congo en haar partner achterblijft in België?! Hij heeft een job als vrachtwagenchauffeur en kan zijn job niet opgeven om haar te volgen naar Congo.

Dat de beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in hun geheel onderzocht moeten worden.

IV.4. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster heeft geen onderkomen meer in Congo en kan onmogelijk terugkeren.

Indien verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren zal naast een schending van art. 8 van het EVRM ook een schending plaatsvinden van het art. 3 van het EVRM.

Verzoekster is Congo ontvlucht onder meer uit schrik voor haar leven. Indien zij dient terug te keren is haar leven in gevaar!

Om dit niet te onderzoeken is onaanvaardbaar. Men baseert zich op een onderzoek gevoerd tijdens haar asielprocedure, doch dit betreft een andere procedure waardoor een recent en actueel onderzoek zich opdringt.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het Belgische reisadvies stelt het volgende: "Een toename van gewelddadige aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit zowel de lokale bevolking als de ex-pat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen." (eigen onderlijning) –

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks dat verzoekster geen toerist is. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Momenteel is het zeer onrustig in Congo wat meerdere artikels ook aangeven.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dat dit op zijn minst dient te worden onderzocht.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren."

Wat betreft de middelen tegen het inreisverbod, zijn deze grotendeels identiek aan de middelen tegen de eerste bestreden beslissing. Daarnaast voert verzoekster nog aan dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden nu de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Verzoekster verwijst daarbij naar een citaat uit een arrest van de Raad in een zaak waarin een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd zonder enig onderzoek of motivering over de aanwezigheid van familie in België en of dit noopt tot een inreisverbod van kortere duur. Ze meent dat de gevolgen van een inreisverbod van twee jaar zeer groot zijn. Verzoekster vervolgt dat zij in het verleden reeds een internationaal beschermingsverzoek indiende dat weliswaar negatief werd afgesloten, maar dat een actueel onderzoek zich opdroeg over de actuele situatie in het herkomstland. Verder wijst verzoekster nog op haar relatie en op haar operatie in het "ZNA". Verder stipt ze aan dat nog een beroep hangende is tegen de beslissing die genomen is volgend op haar regularisatieaanvraag. Door haar terugkeer naar Congo zou deze procedure worden afgesloten zonder verder gevolg. Verzoekster stelt dat geen afweging wordt gemaakt welke de gevolgen voor haar

zijn van een dergelijk inreisverbod. Om al die redenen meent verzoekster dat de motiveringsplicht is geschonden, nu deze belangrijke info niet over het hoofd mag worden gezien en een afdoende en correcte afweging moet gemaakt worden van alle elementen en het geheel van de elementen van het dossier.

Gezien de middelen tegen beide bestreden beslissingen op bijna identieke wijze zijn ontwikkeld, worden deze samen behandeld.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het respect voor de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Het bevel om het grondgebied en de terugleiding steunen op de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

[...]”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het

afonden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. [...]

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° [...] of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Wat betreft de bewijzen waarnaar de gemachtigde verwijst, die ontbreken in het kader van de echtscheidingsprocedure tussen verzoekster haar partner en zijn echtgenote, of van haar ziekte, kan de Raad verzoekster volgen dat het moeilijk is die mee te nemen en/of voor te leggen op het moment dat men wordt gearresteerd en overgebracht naar een gesloten centrum en waarbij op dezelfde dag nog de bestreden beslissingen worden genomen. Echter, het beroep tot nietigverklaring werd pas ingediend op 8 november 2018. Op dat ogenblik kon verzoekster, om haar belang aan te tonen bij dit onderdeel van het middel, wel bij haar verzoekschrift stukken voegen aangaande de door haar voorgehouden echtscheidingsprocedure tussen haar feitelijke partner en zijn echtgenote, of met betrekking tot haar operatie die ze heeft ondergaan. Ook al moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissingen om de wettigheid te beoordelen, komt het aan verzoekster toe om bij het ontwikkelen van een middel aan te tonen dat het niet louter om beweringen gaat, doch dat zij haar belang bij dit onderdeel van haar middel kan ondersteunen met een begin van bewijs. Dit heeft verzoekster nagelaten. Daar waar verzoekster stelt dat ze niet vrij kan beschikken over de stukken van de echtscheidingsprocedure van haar partner, is dit evident. Dit neemt niet weg dat haar partner wel over stukken zou moeten beschikken die hij wel aan verzoekster zou kunnen geven zodat zij haar betoog met een begin van bewijs kan staven. Bovendien volgt de Raad niet dat het loutere feit dat verzoekster op het adres van haar partner werd opgepakt, volstaat om aan te nemen dat zij daarmee een beschermingswaardige relatie heeft aangetoond. Verzoekster heeft inderdaad in een eerder beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing volgend op de regularisatieaanvraag de echtscheidingsprocedure aangehaald, maar de Raad heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld in het verwerpingsarrest nr. 212 389: *“De verzoekende partij stelt dat geen rekening is gehouden met haar leven. Zij verwijst naar haar duurzame relatie met de heer V. G. Zijn echtscheidingsprocedure zou zijn opgestart al een jaar geleden. Dit is niet correct. De bestreden beslissing stelt dienaangaande:*

“Ook de bewering dat betrokkene een relatie zou hebben met de heer P. V. G., van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G.. Een loutere verklaring van betrokkene zelf en/of het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een duurzame relatie.

Aangezien betrokkene geen overtuigende bewijzen voorlegt dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G., kan dan ook niet dienstig verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het rijksregister van de heer V. G. blijkt dat hij sinds 03.02.2016 gehuwd is met een Nederlandse onderdane. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de heer V. G. ondertussen een echtscheidingsprocedure heeft opgestart of dat hij ondertussen daadwerkelijk gescheiden is van zijn wettelijke echtgenote.”

Deze motieven zijn correct, redelijk en vinden steun in het administratief dossier. Er werd door de verzoekende partij geen bewijs bijgebracht over de relatie met de heer V. G. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat de heer V.G. recent (einde 2016) gehuwd is met een vrouw van Nederlandse nationaliteit. Het voorleggen van een identiteitskaart van de heer V.G. volstaat niet om een duurzame relatie aan te tonen.”

Verder ontkent verzoekster het motief niet dat haar partner nog steeds officieel gehuwd is met een andere vrouw van Nederlandse nationaliteit waarmee hij pas gehuwd was begin februari 2016. De gemachtigde heeft de zorgvuldigheid gehad om grondig te onderzoeken hoe het met de officiële huwelijksituatie zit van haar partner door het rijksregister na te gaan en heeft in alle redelijkheid verwezen naar het feit dat hij nog met een andere vrouw gehuwd is. De Raad ziet dan ook niet in welke incorrecte feitenbeoordeling zou gemaakt zijn door de gemachtigde.

De Raad herhaalt in het licht van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht, dat het aan verzoekster toekwam aan te tonen dat haar betoog niet op loutere beweringen stoelt.

Een schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Wat betreft het tweede onderdeel waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, is het echter vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, § 40; EHRM (GK) 4 februari

2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, § 98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002, nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Bovendien, voor zover verzoekster wijst op het beroep dat zij had ingediend tegen de beslissing waarin haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard blijkt dat de Raad bij arrest nr. 212.389 van 19 november 2018 dit beroep heeft verworpen, en niet omdat verzoekster zou gerepatrieerd zijn, zodat verzoekster ook geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Een schending van artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Enkel indien een beschermingswaardig gezinsleven in België of binnen de Schengenlanden wordt aannemelijk gemaakt, moet de gemachtigde overgaan tot een belangenafweging.

Zoals reeds supra aangehaald, neemt de Raad niet aan dat het louter onder een dak wonen met haar partner volstaat om aan te nemen dat verzoekster een beschermingswaardige relatie heeft met de Belgische man in kwestie. Zoals eveneens aangehaald betwist verzoekster niet dat op het ogenblik van de beslissingen de Belgische partner nog officieel gehuwd was met een Nederlandse dame. Zelfs al houdt verzoekster voor dat de echtscheidingsprocedure reeds een jaar zou aanslepen en zij aan de basis ligt van die echtscheidingsprocedure, dan nog is haar partner nog gehuwd met een andere dame. Waar verzoekster wederom stelt dat ze de kans niet heeft gekregen bijkomende bewijzen voor te leggen van haar relatie, heeft de Raad reeds erkend dat dit op het ogenblik van een verhoor onmiddellijk volgend op een arrestatie inderdaad moeilijk is, doch verzoekster legt ook thans niets voor om aan te tonen dat haar beweringen steun vinden in stukken. Hoe dan ook blijft het motief onbetwist dat verzoekster niet aantoonde dat haar partner op het ogenblik van de beslissingen daadwerkelijk gescheiden was van zijn wettige echtgenote. De gemachtigde heeft vervolgens, en niet in het minst, gewezen op het feit dat verzoekster heeft verklaard tijdens haar asielprocedure dat zij maar liefst vijf kinderen heeft in Congo die bij haar familie in Kinshasa verblijven en dat zij er eveneens nog broers en een zus heeft. Verzoekster ontkent dit niet. De Raad meent dan ook dat verzoekster geen beschermingswaardig gezinsleven in België met haar partner heeft aangetoond, maar dat haar beschermingswaardig gezins- en familieleven veeleer in Congo ligt en dat in een dergelijk geval de gemachtigde niet moet overgaan tot een belangenafweging.

Het feit dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde en er voor de Belgische partner moeilijkheden zijn om verzoekster te volgen naar Congo nu hij een job heeft als vrachtwagenchauffeur, doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft het citaat van verzoekster uit een arrest van de Raad van State, ligt thans in het geheel geen gelijkaardige situatie noch redenering voor. Noch de gemachtigde in de beslissing, noch de Raad in onderhavig arrest beperken zich tot de - overigens foutieve- stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Bovendien blijkt uit het citaat dat het gevolg van die bestreden beslissing erin bestond de verzoekende partijen en hun zoon van elkaar te scheiden. In casu is het gevolg van beide bestreden beslissingen dat verzoekster weer zou herenigd worden met haar vijf kinderen en andere familieleden die volgens de beslissing in Congo verblijven. Verzoekster betwist dit gegeven niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in geen geval aangenomen worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst de bestreden beslissing aangaande de terugleiding naar de grens naar verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor door de politie van Turnhout op 24 oktober 2018. Daarin verklaarde verzoekster dat ze naar België gekomen is omdat het in haar thuisland niet goed leven is en dat ze niet terugkeerde naar Congo omdat haar advocaat haar had aangeraden de beroepsprocedures af te wachten. De gemachtigde vervolgt dat de aangehaalde elementen, met name "geen goed leven in Congo" reeds werden onderzocht in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en dat uit het onderzoek van het CGVS en de Raad is gebleken dat verzoekster niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat verzoekster geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekster stelt dat de beschermingsprocedure een "andere procedure" betreft, moet toch aangenomen worden dat het onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM grotendeels overlapt met het onderzoek dat gebeurt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zeker wat betreft artikel 48/4, § 2, b. Waar verzoekster wijst op het feit dat evenwel een actueel onderzoek moet gebeuren op het ogenblik van het nemen van de verwijderingsbeslissing en inreisverbod, kan de Raad volgen. Echter, de politie heeft verzoekster gehoord op de dag zelf van het nemen van de beslissing en op de vraag "Waarom ben u in België?" blijkt uit het gehoorverslag in het administratief dossier dat verzoekster enkel "Omdat het in Congo niet goed leven is." heeft

geantwoord. En op de vraag “Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende?” antwoordde verzoekster: “Na de beslissing van het eerste bevel ben ik op advies van mijn advocaat hier gebleven om de beroepsprocedures af te wachten.” Hieruit blijkt in geen geval dat verzoekster nog een actuele vrees voor haar leven aanhaalde. De bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM betreft evenwel ook eventuele medische redenen die zich tegen een terugkeer verzetten indien daardoor verzoekster een reëel risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling. De gemachtigde heeft hiermee ook rekening gehouden en in de motivering betrokken dat verzoekster verklaarde een operatie aan de buik te hebben ondergaan in het UZ van Antwerpen, maar motiveert dat verzoekster niet aantoont dat zij de verdere opvolging van de operatie en verzorging niet in het herkomstland kan verkrijgen. Verzoekster weerlegt dit element niet in haar betoog. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster vervolgens op 8 november 2018 opnieuw een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend, dat dit verzoek door het CGVS op 28 februari 2019 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat de Raad op 27 mei 2019 dit beroep heeft verworpen. Verzoekster heeft dus bijkomend ook geen belang bij dit middel nu blijkt dat ondertussen een nieuw beschermingsverzoek eveneens werd afgewezen. De informatie die verzoekster voorlegt in het kader van het Belgisch reisadvies, doet hieraan geen afbreuk, evenmin als de citaten die verzoekster weergeeft uit een arrest van het EHRM of uit een arrest van de Raad.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, nl. het inreisverbod, kan wat betreft het identieke betoog worden verwezen naar het voorgaande. De motieven van het inreisverbod zijn immers ook bijna identiek aan die van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoekster verder nog de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ontwikkelt, omdat voor de duur van het inreisverbod niet afdoende werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval kan de Raad niet volgen. Waar verzoekster citeert uit een arrest van de Raad, blijkt dat dit een zaak betrof waarbij niet bleek dat voor de duur rekening was gehouden met de aanwezigheid van familie in België. In casu heeft de gemachtigde wel degelijk uitgebreid rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster tijdens haar gehoor over de heer P.V.G., haar Belgische partner en met haar verklaringen tijdens haar beschermingsprocedure over haar kinderen, broers en zus in Congo. Beide zaken zijn dus niet vergelijkbaar.

Waar verzoekster opnieuw aanstipt dat zij in het verleden reeds een internationaal beschermingsverzoek indiende dat weliswaar negatief werd afgesloten, maar dat een actueel onderzoek zich opdringt over de actuele situatie in het herkomstland, en verwijst naar haar operatie in het “ZNA”, verder aanstipt dat nog een beroep hangende is tegen de beslissing die genomen is volgend op haar regularisatieaanvraag en dat door haar terugkeer naar Congo deze procedure zou worden afgesloten zonder verder gevolg, kan de Raad verwijzen naar hetgeen supra reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het betoog tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat geen afweging wordt gemaakt welke de gevolgen voor haar zijn van een dergelijk inreisverbod en dat de gevolgen van een inreisverbod van twee jaar zeer groot zijn. De Raad is van oordeel dat een inreisverbod van twee jaar, mede in acht genomen de elementen eigen aan de zaak, niet kan beschouwd worden als een inreisverbod van zeer lange duur. Bovendien heeft de gemachtigde rekening gehouden met de eerdere beschermingsprocedure en blijkt ondertussen ook een later beschermingsverzoek wederom afgewezen. Ook het beroep dat hangend was tegen de ongegrondverklaring van de regularisatieaanvraag werd ondertussen verworpen en niet om de reden dat verzoekster werd gerepatrieerd (de repatriëring werd blijkens het dossier afgeblazen wegens het volgend beschermingsverzoek), zodat verzoekster geen belang heeft bij deze argumenten. Verder heeft de gemachtigde opnieuw rekening gehouden met de verklaring van verzoekster over haar operatie en gesteld dat verzoekster niet aantoont dat verdere verzorging of opvolging van de operatie niet in het herkomstland kan gebeuren. Hierop gaat verzoekster wederom niet in.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op afdoende redelijke en zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval en zodoende dat geen schending kan aangenomen worden van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES